

ANABELLE
STEHL

Run
AWAY

TI, KTERÉ MILUJEME, NÁS NEJVÍCE ZRAŇUJÍ

ROMÁN

Run
AWAY

Copyright © 2021 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Daniela Štefková, 2023

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3340-8 (pdf)

ANABELLE
STEHL

Run
AWAY

TI, KTERÉ MILUJEME, NÁS NEJVÍCE ZRAŇUJÍ

přeložila Daniela Štefková

Pro Saskii.

Jsi mým bezpečným přístavem.

PLAYLIST

- Ziggy Alberts ▶ *Runaway*
- Conan Gray ▶ *Generation Why*
- Taylor Swift, The Chicks ▶ *Soon You'll Get Better*
- dodie ▶ *Would You Be So Kind*
- Mandy Moore ▶ *When Will My Life Begin?*
- AJR ▶ *Pretender (Acoustic)*
- Tessa Violet ▶ *Crush*
- Maroon 5 ▶ *Denim Jacket*
- Third Eye Blind ▶ *Motorcycle Drive By*
- Lauren Aquilina ▶ *Swap Places*
- Olivia O'Brien ▶ *Love Myself*
- Selena Gomez ▶ *Rare*
- Dua Lipa ▶ *Blow Your Mind (Mwah)*
- Alessia Cara ▶ *Here*
- FINNEAS ▶ *I Lost a Friend*
- Dermot Kennedy ▶ *Outnumbered*
- Kafka Tamura ▶ *Berlin*
- Salem Ilese ▶ *Mad at Disney*
- Emily King ▶ *Georgia*
- Stu Larsen ▶ *The Loudest Voice*
- Bruno Major ▶ *Nothing*
- Zara Larsson ▶ *WOW*
- Ella Henderson ▶ *Friends*

PROLOG

Podcast: Váš příběh je mým příběhem

„Dobrý den a díky, že mě posloucháte. Já... dneska jsem tady, protože... jsem byla před dvěma lety na potratu. Víím, že tohle téma v sobě skrývá neuvěřitelný potenciál konfliktů, takže chci říct hned na začátek: je naprosto v pořádku, pokud nemáte na potrat žádný názor a nikdy byste se pro něj nerozhodli. To ani nemusíte. Musíte ale respektovat, že každý má právo rozhodovat se sám. O svém potratu jsem hodně dlouho mlčela. Abych byla přesná, do téhle chvíle o něm věděli jen dva lidé. Ale nestydím se za něj a stejně jako se Kyra v minulých dílech podcastu snažila dodat odvalu ostatním a zbavit je studu, chci se dnes pokusit o totéž.“

„Děkuji ti za odvalu! Jak jsi tehdy reagovala? Jaká byla cesta ke konečnému rozhodnutí?“

„Mně i potenciálnímu otci bylo okamžitě jasné, že děti ještě nechceme a že na to není správná doba. Přesto jsme si samozřejmě dokola přehrávali všechny alternativy: Jak by vypadal náš život s dítětem? Jaké máme možnosti? Jednou bych děti chtěla, a tak jsem si v hlavě procházela všechny scénáře. Ale nakonec mi každý scénář, který jsem si v duchu malovala, připadal nanic. Řekla bych to asi tak, že rozhodnutí je sice jednoduché, ale v žádném případě

by se nemělo brát na lehkou váhu. Těžké bylo všechno, co po něm následovalo. Cesta ke gynekoložce a všechny ty překážky – protože i když se naštěstí můžeš v Německu svobodně rozhodnout, jestli dítě budeš mít, nebo ne, občas jsem to tak necítila. Byla jsem teprve v pátém týdnu, takže bylo ještě pořád možné provést potrat pilulkou. Jde to jen do devátého týdne. Moje gynekoložka mi nedokázala pomoci, protože sama potraty neprováděla. Ale podle paragrafu 219 písmeno a), který zakazuje reklamu na přerušeni těhotenství, mě ani nemohla poslat na kliniku.

„Reagovala negativně?“

„Ne, naprosto to chápala. Z diskusních fór vím, že to bohužel není samozřejmost. Tou překážkou jsem myslela spíš pocit, kdy mi to lidi dávali takzvaně při každé příležitosti sežrat. Přestože bylo všechno, co jsem dělala, naprosto legální, měla jsem kvůli všem těm komplikovaným procedurám pocit, jako bych dělala něco nelegálního.“

„Jestli se mýlím, tak mě oprav, ale ten paragraf zakazuje lékařům uvádět na jejich webovkách, že provádějí potraty, je to tak? Jak se ti nakonec povedlo někoho najít?“

„Přesně tak to je. Mám obrovské štěstí, že žiju v Berlíně a že jsou zde tak dobré poradny, které mi moc pomohly. Ne všechny těhotné tuhle možnost mají. Hlavně na vesnici musíš jet občas i dál než sto kilometrů, abys takového doktora našla, a hodně nemocnic je ve vlastnictví církve, takže potraty úplně odmítají. Jako důvod, proč jsou v některých zemích potraty stále nezákonné, se taky často uvádějí náboženská příkázání. Zákazy přerušeni těhotenství ale nevedou k tomu, že by se potraty neprováděly. Takže se nezabrání potratům, ale zabrání se bezpečným potratům.“

„Jsi ty sama věřící?“

„Ne, ale myslím si, že bych se i jako věřící rozhodla podobně – jasně, teď se mi to říká snadno. Pořád všude čtu, že děti jsou darem od Boha, ale k čemu je dítěti, že je darem od Boha, ale není darem jeho vlastním rodičům?“

„To, že potraty nabízí tak málo ordinací, pravděpodobně nesouvisí s náboženstvím – když pomineme nemocnice, které jsi právě zmínila. Myslíš, že to souvisí s tím paragrafem?“

„Může to souviset. V několika článcích jsem se pak dočetla, že klesl počet ordinací, které v Německu nabízejí potraty. Přesně to z paměti nevím, ale myslím, že za necelých dvacet let to bylo skoro čtyřicet procent.“

„Čím to podle tvého názoru je?“

„Psali tam, že se to na univerzitách mnohem méně vyučuje a že je pro lékaře samozřejmě hodně stresující, když musí čelit všem těm překážkám. Ale přesně nevím. Já jenom doufám, že když o tom budu mluvit, podaří se mi tohle stigma narušit. Protože jsem v pohodě a svého rozhodnutí jsem dodneška ani jednou nelitovala. A jak už jsem jednou řekla, jsem si taky celkem jistá, že jednou budu chtít mít děti. I to je myslím něco, co někteří nechápou: že za přerušáním těhotenství nemusí být tragický příběh. Vím, že by mi rodiče pomohli, ale pro mě to byla jediná správná volba. Takže pokud taky stojíte před takovým rozhodnutím, myslete na to, že je to jen vaše věc a věc vašeho partnera.“

„Právě jsi zmínila své rodiče, řekla jsi jim o tom všem?“

„Ne, neřekla. Tehdy jsme se rozhodli sami a...“

KOMENTÁŘE:

RjakoRadost:

A spolu s dvěstědevatenáctkou zrušit taky dvěštosmnáctku.

Dobrej díl! ☺☺

BarcelonaLover:

Jak může být člověk tak sobecký? Mohla ho taky klidně dát k adopci.

BerlinCityGirlxx:

Díky za podcast. Moje tělo, moje volba. ♥

Limone7:

Když myslíš, že by ji rodiče podporovali, tak vůbec nechápu, v čem je problém. Možná v tom převzít odpovědnost za svoje činy.

Jedig8:

Špatné načasování je legitimní důvod. Kdybys poslouchal, možná bys to pochopil.

Roberto:

„Zabrání se bezpečným potratům?“ To si děláš srandu. Co je bezpečnýho na tom, když umře dítě?

PeterPanda:

Howaboutno:

Díky za to. Kyro, možná bys mohla natočit něco o situaci v Polsku?

KAPITOLA 1

Miriam

Je toho spousta, co na Berlíně zbožňuju. Nebo spíš co jsem se naučila zbožňovat. Kdysi bylo tohle město pro mě příliš hlasité, příliš velké, příliš šedé a příliš špinavé. Tenhle skeptický názor se během prvního semestru, který jsem tu strávila, změnil o sto osmdesát stupňů. Miluju zchátralá zákoutí stejně jako místa vypulírovaná pro turistický ruch. Líbí se mi často drsná povaha lidí ve spojení s jejich otevřeností, vlhvé letní večery v parcích a podél Sprévy, malé obchůdky, spousta dosud neobjevených zákoutí, všechno to umění a rozmanitost, která na vás číhá na každém kroku. Zbožňuju, že si tu každý dokáže najít své místo. Ale co mám ráda úplně nejvíc – všechny ty kavárny, restaurace a bistra. Nezáleží na tom, jestli si chceš dát burger, něco veganského s sebou nebo pořádnou snídani – Berlín ti nabídne všechno, a to na sto a jeden způsob.

Když jsem se loni přestěhovala z předměstí blíž k centru, daly jsme si se ségrou Luisou předsevzetí, že to všechno jednou vyzkoušíme a projíme se napříč celým Berlínem. Tu ráno, než musela Luisa do kanceláře, jindy v době oběda, když jsem měla volno mezi dvěma přednáškami, a někdy taky večer. Setkávaly jsme se každé pondělí, na začátku nového týdne – kde, o tom jsme rozhodovaly na střídačku. Dosud jsme navštívily pětadvacet míst a rády

bychom některá z nich navštívily podruhé nebo i potřetí, ale držely jsme se pravidel, která jsme si samy nastavily.

„Dobré ráno!“ pozdravila mě žena s krátkými hnědými vlasy a potetovanými rukama.

„Dobrý den, mám tady rezervaci na jméno Voigtová.“

„Na tetování, nebo na stůl?“

„Ehm... stůl?“

Žena přejížděla ukazováčkem po stránkách zažloutlého diáře. „Aha, tady jste. Vybrala jsem pro vás ten vzadu se dvěma vysokými křesly.“ Rukou ukázala doleva někam za mnou. „Ale v tuhle dobu je tady mrtvo, klidně si můžete vybrat. Můžu vám už přinést něco k pití? Kafe?“

„Skvěle, díky! Dám si černejší čaj.“

„Anglickou snídani?“

Přikývla jsem.

„Hned jsem u vás.“

Očima jsem přelétla nabídku dortíků, protože na dortíky není nikdy příliš brzy, a pak jsem se posadila na jedno z hnědých křesel. Dneska vybírala kavárnu Luisa. Leží v části Wedding mezi anglickou a africkou čtvrtí, a když jsem se pozorně podívala na ceduli nade dveřmi vedle pultu, je to takový hybrid tvořený kavárnou a tetovacím studiem. Pod snídaňovým menu přede mnou na stole ležela zalisovaná nabídka vzorů a nejčastějších přání zákazníků dvou tatérek ze studia. V rychlosti jsem si prohlédla drobné náčrtky a pak jsem svůj zrak nechala bloudit po květinových vzorech na tapetách a tmavé prkenné podlaze. Tetování není nic pro mě, ale díky interiéru kavárny jsem se hned cítila jako doma.

Zamžourala jsem na mobil, na kterém se už skvěl čas krátce po deváté. Linka metra číslo šest do Rehberge potřebovala na svou cestu více času, než jsem čekala, takže jsem se trochu opozdila. O to víc se divím, že tu Luisa ještě není – obvykle je to ona, kdo chodí jako první.

„Jedna english breakfast a trochu mléka, kdybyste potřebovala. Budete už snídat, nebo počkáte?“

„Ještě bych počkala na sestru, jestli to nevádí,“ odpověděla jsem.
„Chápu, nespěchejte.“

Žena postavila na můj stůl čaj na podšálku zdobeném bílými květy. Hlavou mi prolítlo, jestli si nechala všechna ta tetování, která jí pokrývala ruku, udělat právě tady. Chvilí jsem pozorovala, jak pracuje, a pak jsem si z tašky vytáhla knížku, abych si zkrátila čekání. Dneska začal druhý semestr a já se nestačila divit, jak to letí. I když jsem celý minulý týden musela poslouchat rádoby vtipné poznámky Kyry, mé nejlepší kamarádky a spolubydlící, začala jsem už s prvními knihami, které jsem měla přečíst na literární semináře. Byla jsem na semináři o sestřích Brontëových a především večer jsem zhltnula *Janu Eyrovou*, takže jsem se dneska mohla pustit do dalšího skvostu, *Na Větrné hůrce*.

O půl šálku čaje a jednu kapitolu později jsem seděla u stolu stále ještě sama. Znovu jsem se podívala na mobil, na jehož displeji byla fotka mé sestry a mě v Londýně. Typická turistická fotka před červenou telefonní budkou, na které se nedá popřít, že jsme si podobné. Luisa je o něco vyšší, na rozdíl ode mě má modré oči a její vlasy jsou v mírně tmavějším odstínu blond, ale jinak je na první pohled jasné, že jsme ségry. Její tváře jsou stejně kulaté jako ty moje a podobností se pyšní i naše pršáky. Můj pohled zabloudil od našich rozesmátých tváří kousek nahoru k displeji mobilu. Skoro půl desáté. Zadala jsem do mobilu PIN jedna devět nula pět, tedy datum svatby prince Harryho a Meghan Markleové, a napsala jí esemesku.

Ahoj, seš v pořádku?

Luisa nebyla online a slova, která jsem jí adresovala, zůstala nepřečtená, ale viděla poslední zprávu, ve které jsem se omlouvala za zpoždění. To, že by přišla pozdě, pro ni nebylo typické, ale ještě divnější bylo, že se neozvala. Co když se jí něco stalo? Bydlí mimo centrum, a proto většinou jezdí autem, které sdílí napůl se svým snoubencem. Co když měla nehodu?

Klikla jsem na ikonu volání a s bušícím srdcem si přiložila mobil k uchu. Několikrát se ozvalo vyzvánění, ale hovor nikdo nepřijal. Určitě je všechno v pořádku, ale i malá možnost, že by se jí něco mohlo stát, mě neuvěřitelně znervózňovala. Listovala jsem v kontaktech, až jsem se dostala k jejímu snoubenci. Hned po třetím zvonění hovor přijal.

„Ahoj, Miri! Všechno v pohodě?“ V jeho hlase bylo slyšet obavy, což mě nepřekvapovalo. Skvěle jsme spolu vycházeli, ale na prstech jedné ruky bych dokázala spočítat, kolikrát jsem mu volala.

„Ahoj, Kerime. Nevím, proto volám. Je Luisa v pořádku? Měly jsme mít společnou snídani, ale nedorazila.“

„Opravdu?“ zabručel Kerim. „Nic mi o tom neřekla. Myslím, že jela rovnou do práce. Alespoň tak to vypadalo. Že by zapomněla? Včera byla dlouho u vašich a moc toho nenaspala. V poslední době je vůbec nějak mimo.“

„Hm, možná. Dík.“ Obavy se jen stupňovaly, protože jsem nechtěla uvěřit tomu, že by Luisa na naše setkání zapomněla. Ale nechtěla jsem Kerimovi přidělovat starosti, kdyby bylo opravdu všechno o. k.

„Žádné problém. Hele, máš už dárek pro svýho tátu?“

„Ne, kromě toho alba, který jsem založila.“

„Nedáme společně něco většího? Malej vejlet nebo wellness víkend nebo tak něco?“

„Já myslím, že už tátu trochu znáš, ne? Hodně štěstí při přesvědčování, aby si nechal dělat masáž a masku na obličej. Ale víkendovej vejlet zní dobře. Můžeme to ještě probrat, jsem pro.“

„Super!“ řekl Kerim. „Doufám, že nebudeš čekat moc dlouho. Možná si myslela, že máte schůzku na oběd.“

„V pohodě,“ odpověděla jsem, rozloučila se s Kerimem a pak znovu zkusila zavolat Luise, ale zase bez úspěchu. Že by fakt zapomněla a byla tak zavalena prací? Nějak jsem si to nedokázala představit. Zvlášť když svou práci grafičky v jedné místní agentuře zrovna nemilovala.

Když nedorazila ani po patnácti minutách, sbalila jsem si věci, zaplatila čaj a vyšla z kavárny. Nebudu snídat sama, raději si dám něco v univerzitním bistru.

Cestou na Humboldtku jsem napsala sestře další dvě zprávy, ale i ty zůstaly nepřečtené. S nepříjemným pocitem v žaludku jsem se vydala na první přednášku. Není to začátek, v jaký jsem dneska doufala. Teď, ve druhém semestru, jsem na druhou stranu mnohem méně nervózní, než když jsem začínala studovat loni v říjnu. Dokonce se i trochu těším.

Vyčerpaně jsem si povzdechla a padla na postel. Kamarádka Phuong mě varovala, že období hájení prvního semestru už skončilo a ten druhý bude mnohem těžší. Bohužel měla pravdu. Dneska jsem měla za sebou tři přednášky a seznam toho, co bude třeba udělat, byl mnohem plnější než na začátku toho minulého. Znovu jsem zkontrolovala mobil a viděla, že si Luisa přečetla všechny zprávy, ale pořád neodpověděla. Znovu jsem klepla na zelenou ikonu, uslyšela tón vyzvánění, ale ona to nezvedala.

„Nejspíš zas přeháním,“ zamumlala jsem, podívala se do seznamu oblíbených a vytočila číslo mámy.

„Miriam, ahoj,“ ozval se její hlas. Bylo to tak rychle, jako by můj telefonát očekávala.

„Ahoj, mami. Jak se máš?“

„Nemůžu si stěžovat,“ odpověděla stručně. „Co se děje?“

O. k., něco se dít musí. Takhle mámu vůbec neznám. Možná má Luisa nějaké problémy, o kterých Kerim neví? To by vysvětlovalo, proč byla včera u našich – možná šlo o něco, s čím nemohla jít za svým snoubencem.

„Nemůžu se dovolat Luise. Byly jsme domluvené, že se dneska sejdeme, ale neukázala se. Kerim říkal, že byla včera u vás?“

„To byla,“ odpověděla máma a já měla za to, že bude pokračovat, ale neudělala to. Místo toho se ve sluchátku rozhostilo ticho.

„Je v pohodě?“

„No, já nevím, Miri,“ opáčila máma a z jejího sarkastického tónu mi naskočily vrásky na čele. Co se to tu sakra děje?

„Děje se něco? Stalo se něco s Luisou?“

Do ucha mi proniklo syknutí, to jak matka slyšitelně vydechla. Její další slova zněla stísněně. „Proč neřekneš raději ty mně, jestli je všechno v pohodě?“

V duchu jsem si povzddechla a před očima mi probíhaly poslední rozhovory se sestrou. Řekla jsem nebo udělala něco špatně? Pohádaly jsme se kvůli přípravám na její svatbu s Kerimem, ale to se už vyjasnilo a vysvětlilo. I kdyby ne, kolik nám je, aby mě kvůli tomu práskla? Ne, v tom musí být něco jiného.

Než jsem stačila položit další otázku, přerušila ticho máma.

„Jak jsi jen mohla?“

Jak jsem jen mohla co?

Během semestrálních prázdnin jsem byla doma přesně jen dva týdny. Úporně jsem pátrala ve vzpomínkách po něčem, co by mohlo naše a Luisu vytočit.

„Slyšeli jsme Kyřin podcast. Nebo spíš tvoje sestra jej poslouchá a včera nám vyprávěla o tom, jak jsi u Kyry byla jako host.“ Matka se opět odmlčela a já vnímala pouze její dech, jako by se potřebovala vzpamatovat, než znovu promluví.

„Jak jsi jen mohla? Pod naší střechou? Měla jsi vůbec v plánu nám to někdy říct?“ Mluvila stále rychleji, jak byla rozrušená. „Víš o tom Finn? Předpokládám, že otcem byl on? Nebo jsi to utajila i před ním a předvedla ses jako dokonalý sobec?“

Výběr jejích slov byl tak příšerný, až jsem se málem rozesmála.

„Sobec? Poslouchaly jsme stejný podcast?“ zeptala jsem se jí a cítila, jak se mi rozbušilo srdce. Počítala jsem skoro se vším, ale s tímhle rozhodně ne. Od nahrávání s Kyrou uběhlo skoro pět měsíců. Chvilí předtím, a dokonce i potom jsem si pohrávala s myšlenkou, že to řeknu našim, ale pak jsem se rozhodla, že to neudělám. Hlavně v okamžiku, když se pod epizodou objevily první negativní komentáře – Kyra mě před nimi varovala a těch pozitivních bylo mnohem víc, ale i tak mě utvrdily v mém rozhodnutí,

že to rodině neřeknu. Zнала jsem totiž jejich postoj k tomuhle tématu – a ten by se dal asi jen stěžít zviklat. Když jsem ještě bydlela doma, dost často jsem jej měla možnost poznat u stolu nebo dokonce před televizí.

„Miriam, šla jsi na potrat,“ vyslovila teď máma znovu to, co jsme už věděly, a už jen to obvinění a výčitky v jejím hlase způsobily, že se ve mně cosi zatvrdilo a že jsem kolem sebe rychlostí blesku postavila ochrannou zeď. Hádky s matkou bylo to poslední, co bych chtěla, ale v téhle věci se nemíním nechat zviklat. Za svým rozhodnutím si stojím. Tenkrát i dnes.

Když jsem zjistila, že čekám dítě, okamžitě bylo mně i mému tehdejšímu příteli Finnovi jasné, že dítě nechceme. Ne že bych děti nikdy nechtěla – protože já je chtěla – ale proto, že jsme sami byli ještě dětmi. Nebyli jsme připravení. Já nebyla připravená. Kdyby máma poslouchala podcast opravdu pozorně, musela to vědět, protože přesně to jsem v něm zmiňovala.

Mámě se zlomil hlas, ale jestli byl příčinou smutek, nebo potlačovaný hněv, jsem nedokázala rozšifrovat. „Nebyla jsi ještě ani plnoletá a rozhodla ses takhle úplně bez nás.“

„Jo, rozhodla,“ řekla jsem důrazně, ale klidně. „Protože jsem přesně věděla, jak byste reagovali. Kromě toho mi mělo být brzy osmnáct. Ne že by na tom až tak záleželo.“

„A tak jsi prostě nic neřekla?“ zeptala se máma a její hlas zesílil natolik, že jsem si musela oddálit mobil od ucha.

„Protože to nebylo vaše rozhodnutí, ale moje,“ odvětila jsem. Nejraději bych řvala taky. „Vím, že to nepochopíš, ale...“

„Nikdo z nás to nechápe! Na co jsi při tom myslela? Asi na nic. Chodilas ještě do školy. Vážně si myslíš, že jsi byla dost zralá na to, abys sama udělala tak závažné rozhodnutí? Proboha, Miriam!“

Když jsem zjistila, že jsem těhotná – neplánovaně a na můj vkus až moc brzy –, byl právě tohle důvod, proč jsem za nimi nešla. Mám naše ráda, ale zaprvé mi moc nevěří, že bych se uměla rozhodnout sama, stejně jako tenkrát. Zadruhé dávali svůj názor na tohle téma dost často najevo, takže jsem věděla, že by to mělo za následek

v nejlepší případě hádku, ale mnohem pravděpodobněji by to skončilo katastrofou. A na tu jsem v téhle situaci neměla nervy. V tom podcastu se mě Kyra ptala, jaké to pro mě bylo procházet si tím sama, bez rodiny. Zeptala se, jestli jsem o tom nemluvila kvůli tomu, že jsem se styděla. Odpověděla jsem jednoduše: „Ne“. Od té epizody jsem o tom ještě jednou přemýšlela a teď si myslím, že součástí mého mlčení byl přece jen i stud – přestože jsem věděla, že se za nic stydět nemusím. Měla jsem strach, jak budou naši reagovat, a k tomu hlavu plnou starostí i bez názoru někoho dalšího. To, co jsem tenkrát potřebovala, nebyly rady a názory, byl to čas, abych si mohla promyslet, co vlastně chci. Ale čas bývá při interrupci nedostatkovým zbožím, protože čím víc jej necháte plynout, tím méně možností vám zbývá. Takže jsem o těhotenství řekla jen Finnovi, protože on byl jediný, koho se to vlastně týkalo. V tom, že si dítě nenecháme, jsme byli zajedno, takže když padlo rozhodnutí, cítila jsem jenom jediné: úlevu. Nedostavily se žádné výčitky, žádné „co by, kdyby“, žádný smutek, žádné pochybnosti. Tyhle pocity se až do tohoto okamžiku nezměnily.

Na chvíli jsem zavřela oči ve snaze se vzpamatovat, než jsem znovu promluvila. „Jestli čekáš omluvu, nemůžu sloužit,“ řekla jsem a pokusila se zachovat klidný hlas. Nenáviděla jsem sama sebe za to, že si znovu připadám jako malá holka. Cítila jsem se, jako bych ještě pořád bydlela u našich. „Nepodařilo by se vám mě přemluvit, pro mě to bylo správné rozhodnutí.“ Polkla jsem, protože mě najednou přepadl pocit sucha v krku. V žádném případě se teď nemůžu rozbřechet, tím bych mámě jen potvrdila to, co už tušila: že jsem moc mladá na to, abych o takových věcech rozhodovala sama. Jak často jsem si tenhle rozhovor připravovala! Ale v mých představách se to odehrávalo úplně jinak. U stolu, s šálkem čaje. S pochopením zrcadlím se ve tvářích našich. V ideálním případě s babičkou u stolu, která jediná o tom všem věděla. Bylo mi ale jasné, že tohle je jen zbožné přání. Nejen proto, že babička je skoro půl roku mrtvá, ale i proto, že je naivní věřit tomu, že by náš rozhovor mohl proběhnout v klidu. Sáhla jsem po prstýnku

na pravé ruce, který mi dala před několika lety a který mě vždycky postavil rovnýma nohama na zem.

„Babička o tom věděla, že jo?“ zeptala se mě v tu chvíli máma, jako by snad dokázala číst myšlenky.

„Jo,“ odpověděla jsem. Věděla o tom. Ne předem, i když bych se za ní nejraději rovnou rozběhla. Ale pak by to musela tajit před vlastní dcerou, a to jsem nechtěla. Řekla jsem jí to až potom, protože jsem si chtěla s někým promluvit. Ne proto, abych odlehčila svému svědomí nebo tak. Protože jediné, co jsem po té tabletce cítila, byla úleva. Zmírnění svíravého strachu, který mě měl ve svých spárech celé dny poté, co jsem to zjistila. Řekla jsem jí to, protože jsem nechtěla, aby se to stalo tajemstvím – alespoň ne víc, než bylo nutné. Nechtěla jsem se za to stydět a věděla jsem, že v babičce najdu chápavou duši, ať už si myslí to co já, nebo ne. Učila mě dívat se na věci z různých perspektiv a mít pochopení pro ostatní, bez ohledu na to, jakou cestu si v životě zvolili a jak se liší od mých vlastních představ. Vlastnost, kterou očividně nedokázala předat mé mámě, protože jsem ze sluchátka uslyšela rozhořčené odfrknutí.

„To snad není pravda. Takže to přede mnou tajila nejen moje vlastní dcera, ale i moje matka. Jen s tím rozdílem, že to hrdě nerozhlásila do celého světa, než by si napřed promluvila s rodinou.“

„Hrdě?“ zeptala jsem se konsternovaně. „V kterém okamžiku, prosím tě, jsi slyšela slovo hrdost? Mluvila jsem o paragrafu dvě stě devatenáct písmenu a) nebo o tom, jak to bylo dál. Víš proč? Protože nechci, aby přesně to, co se teď děje, prožívaly i ostatní. Aby se tak musely cítit ostatní holky. Bylo mi naprosto jasný, že mi budeš vnučovat pocit viny.“

„Zamysli se nad tím, proč,“ odpověděla matka. „Nebylo ti třináct, maturitu bys zvládla tak jako tak, žiješ v zajištěné rodině. Nemělas k tomu žádný důvod. Mohli jsme se o to dítě postarat. Mohli jsme...“

„Ale to nebylo vaše rozhodnutí!“ řekla jsem teď přece jen hlasitěji, než jsem chtěla. Rozbušilo se mi srdce a začaly mě pálit oči.

„Ani Luisino. Nemůžu uvěřit tomu, že vám to řekla, a ani si o tom se mnou nepromluvila.“

„Neházej vinu na svou sestru! Ta k nám byla aspoň upřímná.“

„Mami, já chápu, že potřebujete čas, ale nemůžete na mě být fakt naštvaní. A Luisa už vůbec ne. To na věci nic nemění!“

„Nic to nemění? Právě jsi řekla, že víš, co si o tom myslíme. Takže tys přesně věděla, co děláš. Přesto jsi to udělala a ani ses neobtěžovala si o tom s námi promluvit? Jak to, že to na věci nic nemění?“ Matka roztřeseně vydechla a já už nedokázala zadržet pláč. Nervózně jsem si přejela volnou rukou po tváři a otřela si slzy, které mi vhrkly do očí. Druhou rukou jsem svírala mobil – tak pevně, až mě rozbolely prsty.

„Nevím, co na to říct,“ polkla jsem. „Nelituju toho a ani ty mě nedonutíš změnit názor. V týchle chvíli jsem vážně ráda, že jsem vám o tom tehdy neřekla.“

Několik vteřin nebylo slyšet nic kromě tichého šumu ve sluchátku, který mohla stejně dobře způsobit krev v mých uších, protože jsem měla pořád zrychlený tep.

„V tom případě ti ani já nemám co říct.“ Matčin hlas zazněl tak chladně a nezvučně, až mi přeběhl mráz po zádech. Takhle jsem ji nikdy dřív mluvit neslyšela. Chtěla jsem ještě něco odvětit, ale vtom se na lince ozvalo zapraskání. Položila to. S otevřenou pusou jsem zírala na mobil. Zmáčkla jsem opakované vytáčení, ale už to nezvedala. To nemůže myslet vážně? Nikdy předtím mě máma takhle neodpálkovala. Byla to přece ona, kdo vždycky kladl na první místo komunikaci a potřebu si všechno vysvětlit. Zkusila jsem vytočit tátu, ale jediné, co jsem slyšela, byl vyzváněcí tón. Zavrtěla jsem hlavou, vypustila z úst nahromaděný vzduch a prohrábla si rukou dlouhé vlasy.

To nemůže být pravda. Ten den jsem minimálně podesáté vytukala ségřino číslo, ale ani ona to nezvedala. To je na mě vážně tak naštvaná? A na rozdíl od mámy ani nemá koule mi to říct? U našich jsem takovou reakci čekala, ale u Luisy? Nikdy v životě.

Vzlykla jsem a ruka mi sama od sebe vylétla k ústům, jako bych mohla zadržet ten zvuk a uzavřít svůj smutek hluboko uvnitř. Ani jsem nevěděla, jestli je to vážně smutek, nebo jestli brečím z potlačovaného vzteku.

Právě jsem se chystala ještě jednou zkusit zavolat Luise, když se otevřely dveře pokoje a dovnitř strčila hlavu moje spolubydlící.

„Něco bych uvařila, dáš si taky...“ Kyra se uprostřed věty zarazila a pomalu vstoupila do mého pokoje. „Ty jo, seš v poho?“

Pak jsem už jen zavrtěla hlavou a nedokázala zadržet slzy, které mě pálily v očích.

„Vůbec nejsem v pohodě.“

KAPITOLA 2

Elias

„Dobře, Marlone!“

Halou boxerského studia se rozléhal můj hlas mísící se s vrzáním tenisek a tupými zvuky, které vydávaly boxerské rukavice při dopadu na soupeřovo tělo. Postavil jsem se za tmavovlasého chlapce, jehož boxerskou techniku jsem právě pochválil, a chvíli ho pozoroval, jak rozdává rány. Je neuvěřitelné, jakého pokroku dokázal dosáhnout za tak krátkou dobu.

„Trénovals, co?“ zeptal jsem se. „Myslím doma.“

Marlon přikývl, ale nespouštěl oči ze svého protivníka, který při každém úderu na rukavici mírně zapružil v nohou.

„Je to vidět, poznám to na čistější technice. Jen tak dál.“

Obličej toho kluka se rozzářil úsměvem, což přinutilo k úsměvu i mě. Znáám Marlona jen pár měsíců a poznal jsem jej jako komplikované, hlučné a především drzé děcko – ale po tom už nebylo téměř vidu ani slechu. Jasně, hlučný je pořád, ale to já byl v jeho věku taky. Ale chodí včas, už neodmlouvá a vypadá to, že si tady v kurzu dokonce našel kámoše. Pokud Marc nekecá, došlo k tomu až poté, co jsem kurz převzal já. Marc mi jej v zimě přenechal, což hraničí se zázrakem, protože do té doby měl skoro všechno jen na svých bedrech. Občas nám sice někdo vypomohl,

ale všechny kurzy si vedl sám. Až na tyhle dva, kde teď šéfuju já osobně.

Znovu jsem obešel místnost, tu a tam opravil postoj a dával pozor na práci nohou ve skupině. Asi o deset minut později jsem zapískal na zelenou píšťalku, která se mi houpala na krku. Zvuky kroků a úderů umlkaly, až bylo slyšet jen těžké oddychování. V duchu jsem se usmál. I to je něco, co bych si ještě nedávno nedokázal představit: ticho na povel.

„Dobrá práce, lidi!“ Kývl jsem na ně a můj pohled padl na zpočené tváře, na nichž se už začal objevovat úsměv. „Takže se uvidíme ve čtvrtek.“ Když první z nich popadli své věci a rozběhli se k východu, zapískal jsem znovu, tentokrát však pusou. Jeden z kluků, který už došel ke dveřím, se okamžitě zastavil. Podíval se na mě, jako bych ho přistihl při činu, a zacukaly mu koutky úst.

„Nezapomněls na něco?“

„Na co jako?“ Julius se na mě podíval a tiskl k sobě rty, aby neprozradil svůj úsměv.

Jak je možné, že děti vypadají tak nevinně, a přitom jsou tak prohnané? Založil jsem si ruce na prsou a tázavě se na něj podíval, aniž bych řekl jediné slovo. Vydržel můj pohled přesně sedm vteřin, načež vyprskl a odběhl do opačného rohu studia k úzké vysoké skříni. Vyzbrojený kbelíkem a mopem se protáhl kolem mě ven z místnosti.

„Kdo pomůže Juliovi?“

„Já to udělám,“ řekl Marlon, který si právě oblíkl mikinu.

„Tys to dělal i minule, nemusíš...“

„Mně to neva,“ vykřikl a v příští sekundě vypálil z místnosti.

„Děláte to jenom proto, abyste mě vytočili, že jo?“ zeptal jsem se. „Až vám za rok za dva začne puberta, tak mě tu už nikdo nevidí, to vám říkám. Hezkej víkend všem!“

„Tobě taky!“

„Hezkej víkend.“

Kluci i holky procházeli kolem mě směrem ven a já si s každým z nich plácl. Kdyby mi někdo před rokem řekl, že místo

toho, abych seděl ve firmě našich, jak jsem si plánoval, povedu boxerský kurz ve skupině desetiletých až patnáctiletých pubošů, určitě bych se mu vysmál. Přesto tu teď stojím... a jsem šťastný. Protože ten pocit uvnitř se rozhodně dá nazvat hrdostí. Víím, jaké to je být hrdý na svou práci. Pyšný jsem byl i na svoje známky ze studia ekologických technologií a stejný pocit ve mně vyvolával i každý podepsaný kontrakt a každá pochvala zákazníka v naší rodinné firmě. Ale teď to bylo něco úplně jiného – a byl to pocit s přidanou hodnotou. Vřelejší. K tomu, abych tenhle pocit, tuhle přidanou hodnotu poznal, mě museli loni vyhodit z firmy. Tehdy jsem si myslel, že hádka s rodiči a vyhazov jsou to nejhorší, co mě mohlo potkat. Vystartoval jsem na Christophera Rotheho, syna jednoho z našich prvních obchodních partnerů – ne bezdůvodně, což už naši momentálně vědí také –, a proto jsem musel být z firmy „odejit“. Událost, která mi tehdy kompletně vzala pevnou půdu pod nohama. Teď jsem za ni ale skoro vděčný, protože to byla změna, kterou jsem potřeboval k tomu, abych si uvědomil, že v mém životě chybí něco zásadního: nadšení a vašeň pro to, co dělám.

Dvěře za mnou se znovu rozletěly a dovnitř vběhli Julius a Marlon vybaveni až přespříliš plným kbelíkem vody a kapajícím mopeem, díky čemuž za sebou nechávali mokrou stopu.

„Tipuju, že půlka studia bude mokrá.“

„To není pravda!“

„Marlon říkal, že potřebujeme víc vody.“

„Hej, to tys nechal kýbl pod kohoutkem.“

„Borci,“ řekl jsem a kývl směrem k zemi. „V půl začíná další kurz. Kmitejte.“

Oba vytírali modrou podlahu v hale a očividně si to užívali víc, než by bylo při úklidu záhodno.

„Jo, abych nezapomněl, z diktátu jsem dostal dvojku!“ vyhrkl najednou Marlon a vrhl na mě rychlý pohled, jako by chtěl zjistit mou reakci. „Udělal jsem, cos říkal, a nechal jsem si text přečíst Googlem a pak psal, opravoval si ho a tak. Dokonce jsem správně

napsal ,pohonné hmoty‘, protože se mi to náhodou objevilo ve cvičení, a za to byl bod navíc.“

Marlonovo nadšení se přeneslo i na mě. Před necelými dvěma týdny mi vyprávěl, že má plno problémů ve škole, o těch doma ani nemluvě. Věděl jsem, že ten kluk není padlý na hlavu ani líný, protože při tréninku bývá ochotný se něco přiučit. A jak je vidět z pokroku v diktátech, nemýlil jsem se v něm. Potřeboval jen trochu pomoci a motivovat.

„Jsem na tebe pyšnej,“ řekl jsem. „Jsem si dost jistej, že bych tohle slovo napsal špatně ještě v devítce.“

Marlon se na mě už nepodíval, ale dobře jsem si všiml úsměvu, který se mu rozlil po obou tvářích, zatímco se soustředil na mop.

Jo, tahle hrdost se rozhodně liší od té, na kterou jsem byl zvyklý z kanclu. Nedávno jsem se do firmy sice vrátil, ale je to právě tahle práce, díky které se mi večer dobře usíná.

„Ach, Eliasi, cože jsi nás poctil svou návštěvou? Jsem nadšená!“

„Ušetři mě, Ky,“ zareagoval jsem a políbil svou mladší sestru. Kyra mě na oplátku objala.

„Jenom žasnem, že má pan Dochvilnej taky jednou zpoždění,“ poznamenal Noah, než mě k sobě narychlo přitáhl.

„Jasně,“ namítl jsem. „Kdybych dostával prachy pokaždý, když jste přišli pozdě vy dva...“

„... tak by byl z tebe dneska boháč, víme,“ opáčila Kyra a svalila se na zelené čalouněné křeslo. „Možná by to nebylo od věci, aspoň by ses mohl nechat ostříhat.“

Rukou jsem si prohrábl hnědé vlasy, které mi vážně docela vyrostly a teď se skoro podobaly Noahovým, a poté sklouzl níž ke krátkému strništi, které mě lehce zaškrábalo na dlani.

„Mně se to líbí, nenech se znervóznit,“ namítl Noah a bokem se podíval na naši sestru.

„Dáte si ještě něco k pití?“ zeptal jsem se, když jsem zaregistroval sestřino skoro prázdné latte macchiato. Vypadá to, že jsem je nechal čekat přece jen o něco déle, než jsem si myslel.

„Dám si ještě jedno karamelové macchiato,“ odpověděla Kyra rychlostí blesku.

„Já ještě mám, dík.“

Přes volnou židli jsem si pověsil koženou bundu, kterou v dnešním teplém dubnovém dni stejně nebudu potřebovat, a šel k baru, abych u Larissy objednal karamelové macchiato a jedno cappuccino pro sebe. Za okamžik vyšla z malé místnosti napravo od pultu Phuong a v ruce nesla dvě velká balení sušenek. Nějakou dobu jsem ji neviděl, zřejmě dost dlouho, protože mě překvapily její černo-tyrkysové vlasy.

„Ahoj, Eliasi!“ Položila balíčky na pult a krátce se ohlédla za Larissou. „Už sis objednal?“

Přikývl jsem. „Máš se fajn?“

„Jo, až na obvyklý stres na vejšce si nemůžu stěžovat. Přemějšlíme s Kat o tom, že bychom se nastěhovaly do sdílenýho bytu. Na koleji se to fakt už nedá vydržet.“

Phuong byla jednou z nejlepších kamarádek Kyry a v Poet's Corner, který se stal naší kavárenskou základnou, pracovala skoro dva roky. Musím přiznat, že na rozdíl od sourozenců nejsem týpek, který by chodil do kaváren nebo si jen tak někam sednout, proto jsem ji vídal jenom zřídka.

„Je fajn tě zase vidět,“ poznamenala přesně ve stejný okamžik, jako by mi snad četla myšlenky.

„Máš pravdu, je to už nějaký pátek, co jsem tu byl. Ale vypadá to, že mě teď budeš vídat častěj. Kyra si myslí, že bychom se měli scházet pravidelněji, takže od teď budeme jednou za čtrnáct dní chodit na společný kafe. A abychom se nehádali, kdo za kým přijede, uděláme to tak, že se sejdem na půli cesty a spácháme to tady.“

„Ale tady přece není půlka cesty mezi Schönebergem a Kreuzbergem.“

„O. k., možná taky nikdo neměl náladu dávat pak dohromady svůj bejvák,“ opáčil jsem s úsměvem.

„To je fajn, jinak bych se s tebou a Noahem neviděla už vůbec.“

Povídali jsme si s Phuong po celou dobu, co Larissa připravovala nápoje, a pak jsem je sám donesl ke stolu. Kyra okamžitě sáhla po karamelovém macchiatu a blaženě si povzddechla.

„Hlavně mi neříkej, že jsi zase málo spala.“ Dopadl jsem na křeslo, které vydalo vrzavý zvuk. „Kyro?“ zeptal jsem se po několika vteřinách.

„Říkal jsi, abych to neříkala, tak jsem zticha.“

„Milan, nebo podcast?“ zeptal se Noah s úsměvem.

„Obojí,“ zamumlala.

„Hlavně se nepřepínej,“ řekl jsem.

„To říká ten pravý, co má plno džobů, vejšku a milion dalších věcí.“

„Milan se už o ni postará,“ podíval se ze strany na Kyru Noah.

„Můžeš prosím zmlknout?“ ozvala se sestra.

„Odkdy seš zrovna ty fanoušek Milana?“ zeptal jsem se bráchy, který otázku rovnou doprovodil mávnutím ruky.

„Neřekl bych, že jsem zrovna jeho fanoušek, řekněme, že se spíš jedná o vzájemnej respekt.“

„Jasný, vzájemnej respekt. Proto jsi s ním a Danielelem minulej tejden pařil Mario Kart. To tys ho pozval.“ Věnovala mi vědoucí pohled, který mě přiměl k úsměvu. Noah totiž nebyl zpočátku Milanem zrovna nadšený.

„Hej, odkud to víš?“

„Z Danielova instagramu.“

„Proč musí všechno zveřejňovat na instagramu? Od té doby, co tam zase bydlím, si musím vážně dávat pozor na to, abych někde nenechal povalovat spodky, který pak budou mít všichni na očích online.“

„Stejně patří do koše na prádlo.“

Noah zakoulel očima. „Na každěj pád jsem chtěl jenom zjistit, jestli se k tobě vůbec hodí.“

Kyra si nahlas vzdychla, až se zatřepotal plamen svíčky na stole. „Na to už je trošku pozdě, ne? Jako bys zrovna ty o tom mohl rozhodovat.“ Šťouchla ho do ramene. „Dávej si bacha, nebo tě přece jenom dám do podcastu.“

„Nemůžeš mě tím pořád vydírat.“

„Zatím to ale vždycky zabralo.“

S úsměvem jsem pozoroval jejich slovní výměnu „Třeby ty pravidelný schůzky nejsou až tak dobrou nápad, jestli se zase začnete chovat jako v době, kdy jste bydleli u mamky a tatky.“

„Sklapni,“ zareagovali oba současně ve vzácné shodě, což nás všechny rozesmálo.

„Takže teď už s Milanem fakt oficiálně chodíte?“ zeptal jsem se své mladší sestry.

„Já... myslím, že jo.“

„Myslíš? Vždyť se scházíte už několik měsíců.“

„Generace Z, Eliasi. Ani si nejsem jistá, jestli si to lidi ještě říkají nebo jestli kouzelné slůvko pro chození zní ‚teď‘ jsme něco víc. Randění je fuška, starouši.“

Kopl jsem ji pod stolem, což ji rozesmálo.

„Ale jo, dalo by se to tak říct.“

„Mám radost kvůli tobě,“ řekl jsem, a když jsem viděl její úsměv, roztáhla se i moje ústa doširoka. Kyra si zaslouží štěstí v lásce víc než my všichni dohromady.

„Táta říkal, že s námi v pátek nemůžeš na schůzku se zákazníkem?“ zeptal se Noah.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, ale zítra ještě dodělám jeho hodnocení. S cestou a vším ostatním bych pak asi nestihl kurz. Půjdeš místo mě?“

„Nee, mám školu a táta si myslí, že mám jít raději tam.“

Noah se usmívá, ale někdy bych rád četl jeho myšlenky. Nejsem si jistý, co si brácha ve skutečnosti myslí o mé práci u Marca – nebo spíš o tom, že se její termíny poslední dobou stále častěji kříží s termíny firmy. Z mého vyhazovu byl rozhozenější než já, což mělo pro mě být první známkou toho, že tady jde spíše o Noahův než o můj životní prostor. Nikdy jsme s Noahem nepochybovali o tom, že nakonec převezmeme Seger Solar, byznys, který založil náš dědeček a který momentálně vyrábí více než jen solární panely. Podle toho jsme si vybrali, co budeme studovat, byli na praxi ve

firmě a oba jsme tam na začátku vejšky začali dělat brigádu. Když jsem dostal vyhazov, přidělili Noahovi moje úkoly a on převzal větší odpovědnost. Jemu to nijak nevadilo, protože byl pro firmu zapálený, ale o to větší byla jeho radost, když se loni v zimě všechna nedorozumění vysvětlila a já se mohl vrátit zpátky na své místo. Ona radost však nebyla zřejmě dost velká na to, aby se na mě mohla beze zbytku přenést. Vždyť bych měl být šťastný, ne? Zkoumavě jsem si prohlížel bráchu a v duchu se znovu sám sebe ptal, jak se svým úkolům dokážu věnovat se stejným nasazením jako dřív.

„Jé, ahoj!“ zvolala najednou Kyra a zamávala směrem ke dveřím. Sledoval jsem její pohled. Do kavárny právě vešla Miriam, Kyřina druhá nejlepší kamarádka. Přes ruku měla přehozenou tmavě modrou džínovou bundu a soudě podle batohu šla nejspíš rovnou z univerzity. Světlé vlasy jí padaly v měkkých vlnách až na záda. Miriam se pátravě zadívala k baru a až pak došla k našemu stolu.

„Ahoj,“ řekla a krátce o mě zavádila pohledem svých světle hnědých očí. Nikdy jsem si nebyl jistý, jestli mě má v oblibě. Někdy to tak vypadalo, jindy se zase zdálo, že se mi vyhýbá. Možná tomu tak bylo, když Kyra ještě bydlela u našich a setkali jsme se tam ve stejnou dobu, abychom ji navštívili. Kdykoli jsme spolu byli v jedné místnosti, vždycky si dokázala najít záminku, aby mohla odejít. Možná jí jen nebylo příjemné, že si musí povídat se starším bráchou své nejlepší kámošky. To jí určitě nemůže nikdo zablátit. Miriam byla obecně spíše tišší, ale v momentě, kdy něco řekla, měla její slova vždycky hlavu a patu.

„Jak se máš?“ zeptala se Kyra, a jestli jsem to dobře odhadl, v jejím pohledu se zrcadlila starost. Ani jsem se tomu vlastně nedivil. Miriam měla lehce zarudlé oči, ale nevypadala, jako by plakala, spíš jako by celou noc nespala. Kousl jsem se do jazyka, abych zadržel otázky, které mě svrběly na jazyku. Přece jen je to kamarádka Kyry, a ať už ji trápí cokoli, není to moje věc. Miriam mám docela rád a určitě mi připadá přitažlivá, ale vím, že je lepší nechat tyhle věci na pokoji. Kyra měla ve škole problémy s tím,

aby si našla kamarádky, a těch nejbližších má jen několik. Jsou pro ni nade vše a já bych za nic na světě neudělal nic, co by tohle přátelství ohrozilo.

„Ujde to,“ odpověděla Miriam. „Není tu náhodou Phuong?“

„Jo,“ odpověděl jsem, zatímco jsem zabloudil pohledem k pultu. „Asi šla na záchod nebo do kuchyně, ale teď tady byla.“

„Díky,“ řekla Miriam. Její pohled se vrátil zpátky na pult, jako by si nebyla jistá, co si teď počít.

„Můžeš počkat tady,“ navrhl jsem jí a přisunul směrem k ní jedno z křesel od sousedního stolu. Na její tváři se objevil váhavý úsměv, který však působil opatrně a neodrazil se v jejích očích.

„Díky, ale nebudu rušit vaši schůzku.“

„Vždyť nerušíš,“ namítla Kyra okamžitě, načež se Miriam posadila na křeslo vedle mě. Aniž bych chtěl, začal jsem vnímat již téměř známou vůni jejího šamponu. Je to vůně citrusů, která ji obklopuje už několik let.

„Náročněj den?“ zeptal jsem se.

„Jo, dalo by se to tak nazvat,“ pousmála se.

„Chceš o tom mluvit?“

Miriam se na mě zaraženě podívala. Samotného mě překvapilo, jak snadno mi tahle otázka vyklouzla, a ještě víc mě dostalo moje mírné zklamání, které jsem pocítil, když pomalu zavrtěla hlavou. „Ne, ale díky. Chtěla jsem jenom znát názor Phuong a hned zas jít. Kromě toho znáš tyhle náročné dny líp než já... Seš zpátky ve firmě?“

„Jo, už tři týdny,“ přikývl jsem.

„Už bylo načase,“ vložil se do toho Noah.

„Sám se divím, že jsi toho beze mě pohnojil tak málo.“

„Stejně jsem rád, že půjdeš později na tu schůzku.“

„Ty chceš dneska ještě pracovat?“ zeptala se Kyra a vrhla pohled na hodinky. „Ale vždyť jsi byl právě ve studiu. A dneska ráno ve škole!“

„Jo, ale dávám si tohle,“ odpověděl jsem a ukázal na hrnek s kávou před sebou. „A navíc ve škole to byla jen informační schůzka kvůli bakalářce.“

„Já nevím, nemyslíš, že je to trochu moc?“

„Už jsem mu taky říkal, že Marc určitě pochopí, když přestane pomáhat ve studiu.“

„Nejde jen o to, že mu pomáhám, mám taky svoje vlastní kurzy.“

Noah zvedl smířlivě ruce. Podobný rozhovor jsme vedli už minulý týden a neskončil zrovna pozitivně. Myslí si, že moc pracuju, a proto se nemůžu soustředit na svou práci v naší rodinné firmě – což je pro něj důležitější než cokoli jiného. A pro mě do nedávna také. Protože jsem nevěděl, že existuje i něco jiného... Tolik jsem stál o návrat do firmy, jenže teď se mi myšlenka na výpověď ve studiu vůbec nelíbí. Protože to není jen o práci, kterou mám rád. Je to o pocitu, že se mi něco daří posunout pozitivním směrem, jako třeba dneska s Marlonem. Pocit, že mě někdo potřebuje.

„Hlavně budeš brzy makat na bakalářce,“ podotkla Kyra a hned se zasmála, když jsem protáhl obličej.

„Nepřipomínej mi to. Ne, vážně, zvládnou to.“

Kyra a Noah přikývli, i když ani jeden z nich nevypadal, že by byl o mých slovech úplně přesvědčený. Miriam vedle mě se nepřítomně usmála a já jsem si byl jistý, že je svými myšlenkami všude, jen ne u tohoto rozhovoru.

„Seš si jistá, že si nechceš promluvit?“ zeptal jsem se tiše, zatímco Noah a Kyra pokračovali v debatě. Miriam se na mě podívala teplýma hnědýma očima a pak lehce pohnula hlavou zleva doprava. „Je to na dyl a já vás už zdržela ažaž.“ Za ní se otevřely dveře na toalety a z nich vyšla Phuong. „Jako by mě slyšela,“ pokračovala Miriam a vstala. „Dík, Eliasi,“ řekla a věnovala mi úsměv, který se zdál být podstatně upřímnější než ten předchozí a umožnil mi na chvíli zapomenout na všechno kolem.

Nejraději bych sám sebou zatřásl. Kamarádka mé mladší sestry je tabu.

Miriam zvedla batoh ze země. „Jdu si na chvíli popovídat s Phuong. Bylo fajn vás dva znovu vidět. Sorry, že jsem sem tak vpadla.“

„To je dobrý,“ řekl Noah. „Hele,“ zavolal, když se Miriam právě chystala odejít.

„Copak?“

„Co děláš sedmýho května?“

Pokrčila rameny a zmateně se na něj podívala. „Myslím, že zatím žádný plány nemám, proč?“

„Vím, že je ještě mega brzy, ale chtěl bych oslavit narožky, a říkal jsem si, že se všech zeptám už teď, než něco budou mít. Takže jestli máš čas... Nechci dělat nic velkého, jenom naše parta u mě a Daniela.“

„Moc ráda!“ řekla Miriam a na tváři se jí opět objevil úsměv. Její oči se rozzářily a zničehonic se zvedly koutky úst i mně. Naše pohledy se krátce setkaly, pak si dala batoh na rameno, ještě jednou nám zamávala na rozloučenou a odešla směrem k pultu. Sledoval jsem ji pohledem a nemohl se zbavit pocitu, který mi podezřele připomínal zklamání. Ale z čeho? Že se mi nesvěřila? Proč by měla?

„Je v pohodě?“ zeptal jsem se přesto tiše.

Kyra si povzddechla: „To je dlouhej příběh.“ Její pohled byl stále upřen na Miriam. „Promiň, ale půjdu ji zkontrolovat, jo? Mezitím se můžete podívat na tohle. Příští tejdén se bude hrát film, na který s Liou bezpodmínečně musíme, a napadlo mě, že byste možná chtěli jít s námi...“

Kyra odemkla svůj mobil a položila jej na stůl. Pak se na mě omluvně usmála a běžela za Miriam.

Noah popadl telefon a začal předčítat obsah filmu, ale já poslouchal jen na jedno ucho, protože jsem se pohledem vracel k Miriam. Právě se zapojila do rozhovoru s Phuong a Kyrou. Ať už se ty tři bavily o čemkoli, Miriam rozhodně nevypadala šťastně, a já bych rád věděl, co je to za příběh, o kterém se Kyra právě zmínila.

KAPITOLA 3

Miriam

„Ty jo, ale jak se vůbec tvoje ségra dostala k podcastu?“ zeptala se Phuong. Řekla jsem jí o včerejším telefonátu, i když mi bylo jasné, že mi nemůže pomoci. Ale i kdybych to, co jsem řekla mámě, myslela vážně a nelitovala toho – potřebovala jsem si s někým promluvit. A v případě Phuong a Kyry jsem si mohla být jistá, že mi budou krýt záda.

„Prostě jsem blbá,“ odpověděla jsem. „Ségra a její snoubenec byli o Velikonocích taky u našich a já jsem se zmínila o Kyřině podcastu. Počítám, že Luisa ho pak začala poslouchat a asi se včera dostala k mému dílu.“

„A je v tom stejně konzervativní jako vaši?“

„Už to tak vypadá. Vůbec jsem to netušila.“

Kyra, která se opírala o pult vedle mě a opřela si hlavu o ruce, mi věnovala soucitný úsměv, ostatně jako včera už několikrát. Už po nahrání podcastu mě varovala, že by ho mohla slyšet moje rodina, že by se mohly objevit online komentáře, ale já jej stejně chtěla nahrát. Jak Kyra předvíдалa, komentáře vážně přišly. Zpočátku jsem zvažovala, že po nahrávání zajedu za našima, ale odradilo mě velké množství názorů. S komentáři jsem překvapivě problém neměla, možná proto, že jsem skoro všechny čekala v téměř stejném znění.